Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 1. | Den 1ste Oktober 1893. | 43de Aargang.

Tale af Ældste C. P. Larsen,

holdt i de Sidste-Dages Helliges Forsamlingslokale, Krystalgade Nr. 24, Kjøbenhavn, Sondag den 3dje September 1893.

Mine Brødre, Søstre og Venner! Jeg haaber, at I ville skjænke mig Eders Tillid og Forbønner i den korte Tid, jeg skal tale i denne Eftermiddag. Jeg kan med Sandhed sige, at jeg er nødsaget til at nedbede Herrens Aand til at vejlede mig, og jeg haaber, at mine Søskende ville bede for mig, saaledes at denne Aand vil hjælpe mig; thi jeg ved, at hvis dette ikke er vor fælles Bøn til vor himmelske Fader, saa ville de Ord, jeg udtaler, være til ringe Gavn for os.

Hvor stort et Ansvar paahviler der ikke en Mand, som prædiker Evangeliet i enhver Tid og Slægt! Vi Sidste-Dages Hellige paastaa, at der i mange Hundrede Aar ikke har levet Nogen paa Jorden, som har været i Besiddelse af Magt og Myndighed til at prædike Evangeliet, og at Gud som Følge deraf ikke har haft nogen organiseret Kirke paa Jorden i dette Tidsrum. Ja, vi paastaa ydermere, at den Tid har været, som Profeten taler om, naar han siger, at i de sidste Tider skulle Mørke skjule Jorden og Dunkelhed Folkenes Sind. Det staar skrevet i Johannes' Aabenbaring, at i de sidste Tider skal en Engel flyve midt igjennem Himmelen, havende et evigt Evangelium at forkynde Menneskene, og vi paastaa, at denne Engel har gjæstet vor Jord, og at Guds Kirke og hans Præstedømme nu findes i Verden.

De Sidste-Dages Helliges Missionærer gaa i denne Tid og Slægt ud for at forkynde Guds Søns Evangelium til Jordens forskjellige Nationer i Lighed med, hvad Frelserens Apostle gjorde fordum. Vi forlade Alt det, som er os kjært i dette Liv, for at gaa ud i en kold Verden og prædike Sandheden, Alt uden Løn og Betaling, og vi tro, at dette er den eneste rette Maade, hvorpaa Evangeliet kan prædikes. Jesus siger selv til sine Apostle: „I have annammet det for Intet, giver det for Intet."

Jeg ved og forstaar, at der er megen Opposition mod den Anskuelse, at Gud

skulde have i Sinde at aabenbare sin Vilje i denne sidste Tid. Hvorfor møde vi nu saa megen Modstand i denne Retning? Det er, fordi vor Saligheds Fjende ved, at Guds Kirke er oprettet for sidste Gang, og at den aldrig mere vil blive borttaget fra Jorden, men at den derimod bestandig vil gaa fremad og tilsidst sejre og triumfere. Da Mørkets Fyrste kjender alle disse Ting, søger han at hilde Menneskene i mangfoldige falske Lærdomme, og han ved, at naar han kan faa Folk til at tro, at Aabenbaring ikke mere er nødvendig, saa er det let at indvirke paa dem i Retning af det Onde og let at faa dem til at tro paa det Urigtige. Hvis vi vilde undersøge Skriften, vilde vi tillige finde, at Gud aldrig har haft sin Kirke paa Jorden, uden at der ogsaa har været Profeter i den, som have været i Stand til at staa frem og sige: „Saa siger Herren." Disse Ting ere naturlige og letfattelige for mig. Vi have ogsaa fra vor tidligste Barndom lært, at Gud er evig og uforanderlig, og at han altid er kjærlig mod sine Børn og villig til at høre deres Bønner; derfor er det absolut fornuftigt at tro, at Gud i denne Tid vil høre vore Bønner og aabenbare sin Vilje til Mænd i Kjødet i Lighed med, hvad han gjorde for Tusinder af Aar tilbage. Hvis ikke dette er Tilfældet, da er han ikke mere den samme gode Gud som fordum, og hans Sind maa have forandret sig.

Man har nu i mange Hundrede Aar lært Menneskene, at Gud ikke mere vil aabenbare sig, og at vi have tilstrækkelig Kundskab om hans Vilje, naar vi læse den hellige Skrift. Den almindelige Talemaade angaaende dette Punkt lyder som saa: „Ja, det var i gamle Dage, at Gud talte til sine Børn; men nu i denne oplyste Tidsalder behøves det ikke mere." Men de Sidste-Dages Hellige tro, som der staar skrevet, at den Herre, Herre, ikke vil gøre Noget, uden at han først aabenbarer sin Vilje til sine Tjenere, Profeterne.

Vi lære af Skriften, at vi skulle bede til Gud, som gjerne giver til Alle og bebrejder ikke, og at vi skulle faa det, som er gavnligt for os, naar vi bede i Troen, Intet tvivlende. Derfor tro vi, at Bønnen er et meget vigtigt Princip, og vi tro, at den, som der staar skrevet, er Nøglen til Faderhjertet, og med dette som Grundvold ere vi Sidste-Dages Hellige forvissede om, at Gud vil tilkjendegive sin Vilje for sine Børn, naar de i Tro og Hjertets Oprigtighed anraabe ham derom. Ja, vi tro endogsaa, at Guds Kirke slet ikke kan bestaa uden Aabenbaring. Vore religiøse „Venner" sige, som jeg allerede har nævnet, og som vi Alle have hørt dem sige, at Aabenbaring ikke mere er nødvendig, og at de ikke kunne tro, at Gud paa denne Maade vil tilkjendegive sin Vilje for Menneskene mere; men derfor er det ogsaa, at der er saa mange religiøse Samfund nu for Tiden, og derfor er det, at de formeres Dag for Dag og at Spliden og Uenigheden bestandig vokser. Trods al denne indbyrdes Uenighed sige de allerfleste religiøse Partier mærkelig nok, at det ikke gjør saa nøje, hvilken Sekt vi bekjende os til, naar vi kun tro paa Kristus, da vi saa Alle ville blive frelste i Guds Rige. — Nu, jeg vil spørge de Tilstedeværende: „Hvorledes vil et saadant Himmerig blive, naar vi mødes der med alle vore forskjellige Anskuelser og Meninger? Kunde man føle sig glad og lykkelig i en saadan Forsamling? Den hellige Skrift lærer os, at der kun er een Tro, een Daab og een Gud, som er Alles Fader, og der maa som Følge heraf kun være

een Vej til Frelse og Ophøjelse i Guds Rige. Frelseren lærte, at Folk først skulde tro og omvende sig, derefter lade sig døbe i Vand til deres Synders Forladelse, og at de, efter at have adlydt disse Principer, skulde modtage den Hellig-Aands Gave, der vilde vejlede dem i al Sandhed. Disse ere Begyndelsesprinciperne, saadeles som de findes nedskrevne i Bibelen, og det er denne Lære, som vi forkynde til vore Medmennesker.

Vi vide Alle, at der er mange forskjellige Daabsmaader i den sekteriske Verden, og Folk kunne i den Retning blive tilfredsstillede efter Behag; synes de ikke om denne eller hin Daab, saa er det nemt for dem at finde een, der passer bedre efter deres Anskuelser. Lad os, for at komme til Klarhed i dette Punkt, gjøre os selv det Spørgsmaal: „Hvilken Daab er den rette, den, som Johannes anvendte overfor Frelseren, eller den, der bruges af de forskjellige Sekter." Vi Sidste-Dages Hellige tro, at den Daabsmaade, som anvendtes overfor Frelseren, er den eneste rigtige, og vi læse heller ingen Steder i Bibelen, at smaa Børn skulle døbes; Jesus selv var jo tredive Aar gammel, da han gik til Johannes. Havde Barnedaaben været rigtig, saa er jeg sikker paa, at Gud, som ved forskjellige Lejligheder sendte sin Engel til Josef og Marie og talede til dem i Drømme, ogsaa i dette Tilfælde vilde have tilkjendegivet sin Vilje om den Daabsmaade, som han anerkjendte og fandt Behag i; men i Stedet for læse vi, at Jesus sagde til Johannes: „Tilsted det nu, thi saaledes bør det os at fuldkomme Alt, hvad Ret er." Frelseren sagde selv, at han var Vejen i alle Ting, og han har klart og tydeligt vist os den Dør, som vi skulle gaa igennem for at komme ind i Guds Rige, og det forekommer mig, at disse Beviser maa være klare og letforstaaelige for alle oprigtige Mennesker.

Ved at kaste Blikket ud i Verden kunne vi se, at Menneskene i lang Tid dels have tvivlet om Barnedaabens Rigtighed og dels forstaaet, at den var urigtig. Vi vide, at det i Begyndelsen af det attende Aarhundrede blev vedtaget i et kirkeligt Raad, at Konfirmationen skulde indføres. Hvorledes kom man paa den Tanke? Simpelthen fordi man indsaa, at Barnedaaben var utilstrækkelig og derfor ingen Betydning havde. Men de samme Mænd, som anordnede Konfirmationen, talte ikke Noget om, hvad der skulde blive af de mange Millioner Børn, som vare fødte og døbte i Løbet af de mange Hundrede Aar, da Konfirmationen ikke eksisterede. Konfirmationen beviser i sig selv klart, at den kun er et Tillæg, altsaa et Menneskebud.

Ethvert af det sande Evangeliums Principer er i Stand til at bevise sin Rigtighed. Frelseren og hans Apostle lærte Menneskene, at de skulde gaa ned i Daabens hellige Vande for at faa deres Synder tilgivne; men vi maa lægge Mærke til, at denne Handling skulde udføres af Mænd, som vare i Besiddelse af Magt og Myndighed fra Gud til at forrette Daaben, da den i modsat Fald ikke vilde have nogen Betydning. Spørgsmaalet er nu: Hvor faa vi denne Magt og Myndighed fra? Kan det f. Eks. nytte, at min Fader sender mig til en lærd Skole, hvor jeg kan studere og mulig blive dygtig i Talekunsten; giver det mig nogensomhelst Ret til at forvalte i Guds Riges Ordinanser? Nej, ingenlunde; thi vi læse i Bibelen, at Ingen maa tage sig selv den Ære at være Præst, men at han derimod skal kaldes dertil af Gud, ligesom Aron var kaldet. Altsaa, dersom nogen Mand tager

sig selv denne Rettighed og ikke er kaldet af Guds bemyndigede Tjenere, da ville vore Handlinger aldrig blive anerkjendte af Gud. Det evige Præstedømme hviler paa Aabenbaring, og ingen Mand kan selv tage det. Enhver, der lærer anderledes, lærer Menneskebud, og naar vi tage dette i Betragtning, have vi let ved at indse, at de forskjellige Sekter lære Menneskebud.

Menneskene have i mangfoldige Tider lappet og lavet om paa Evangeliet, men Guds Bud og Love kunne ikke forandres, thi de ere fuldstændige og evige i deres Natur. Som jeg sagde før: Det Evangelium, vi forkynde, er det samme som det, Frelseren og hans Apostle forkyndte fordum. Et Tegn, hvorpaa det sande Evangelium skal kjendes, er dets Frugter, og det Samme er Tilfældet med de falske Lærdomme, som blive forkyndte rundt omkring os.

Vi ønske, at vore Medmennesker skulle lære os at kjende, som vi ere, og ønske, at vore Lærdomme blive bedømte efter de Frugter, som de bære. Jeg har aldrig læst om og kjender heller ikke et Folk, der har gjort større Opofrelser end de Sidste-Dages Hellige. Jeg har ofte hørt den Paastand, at vi som et Folk skulle være snæverhjertede og villige til at dømme; men jeg kan bevidne, at dette er aldeles fejlagtigt; thi vi dømme Ingen, men søge i Stedet for at gjøre alt det Gode, der staar i vor Magt, for vore Medmennesker.

En Gang vare vi alle i Guds Nærhed og bevægede os mellem hverandre i Venskab og Kjærlighed. Lad os huske paa, hvad Herren sagde til Job om disse Ting. Han sagde: Hvor var Du, Job, den Gang jeg grundfæstede Jorden, da Morgenstjernerne sang tilhobe og alle Guds Børn raabte af Glæde? Forkynd det, om Du har Indsigt! Vi ere disse Børn, som Gud talte om, og vi ville Alle, med Undtagelse af Fortabelsens Børn, de, der have syndet mod den Helligaand eller udgydt uskyldigt Blod, opnaa en vis Frelse og Ophøjelse i Guds Rige, men vi maa først anamme Evangeliets Principer ved at gaa ind igjennem Døren.

Som jeg sagde før, der findes ikke noget Folk paa Jorden, og der har heller aldrig levet et Folk, som har gjort større Opofrelser for Sandheden end de Sidste-Dages Hellige. Mænd forlade Alt, hvad der er dem kjært, og gaa ud blandt deres Medmennesker for at forkynde en upopulær Lærdom, og i mange Tilfælde se vi ikke vore Kjære igjen i dette Liv. Vi ere villige til at opofre Alt, ja, selv vort Liv ville vi opofre for Sandheden; hvad kan der forlanges mere, og hvem gjør noget Lignende? Vi prale ikke af vore Opofrelser, men vor Hensigt er alene den at bevise vore Medmennesker, at vi have Sandheden, at Guds Rige er oprettet, at Mænd ere iklædte med Magt og Myndighed til at forvalte i dets Ordinanser, og at disse Mænds Handlinger ere anerkjendte af Himmelens Gud.

Naar vi, de Sidste-Dages Helliges Missionærer, gaa ud i Verden for at forkynde Evangeliet, spørge vi ikke om, hvor stor vor Gage bliver. Nej, vi ordne simpelthen vore Sager saaledes, at vi kunne gaa paa Mission til den bestemte Tid. Hvis vi, som andre Sekter, vilde betale Mænd for at prædike vor Lærdom, er jeg overbevist om, at vi kunde faa mange begavede og veltalende Mænd til at forkynde Menneskene, hvad vi tro paa; thi vi vide Alle, at Mænd gjøre Meget for Penge, og at de ikke altid tage det saa nøje med, hvad Slags Arbejde de udføre. Vi, som ere Medlemmer af Guds Rige, glæde os i Evangeliet og over, at det

er saa letfatteligt, som det er. Vi paastaa ikke, at vi kunne overbevise noget Menneske om Evangeliets Sandhed, thi Enhver især maa kaste sine Traditioner bort og i Ydmyghed og Oprigtighed søge at faa et Vidnesbyrd for sig selv. Vi kunne vise dem Vejen, hvorpaa de bør vandre, men overbevise dem kunne vi ikke. Tusinder af Mennesker kunne bære Vidnesbyrd om Sandheden, og dette Vidnesbyrd vil vokse Dag for Dag, hvis de kun leve efter Evangeliets Bud og Love.

Lad os aldrig forglemme Bønnen, thi vor Fred og Lykke afhænge deraf. Jeg kan forsikre mine Tilhørere, at den Tid vil komme for ethvert Menneske, da han eller hun vil tænke paa, hvorledes de have levet deres Liv; gjøre de det ikke før, saa ville de gjøre det, naar de ligge paa deres Dødsleje.

Det er maaske sidste Gang, i hvert Fald er det sidste Søndag, at jeg taler til en Forsamling i denne By. Derfor skal mit Vidnesbyrd være til de Tilstedeværende, at Joseph Smith var en sand Guds Profet. Da det er muligt, at nogle af de Forsamlede ville spørge: Hvorledes kunne vi komme til at tro og forstaa dette? saa vil jeg forklare Lidt desangaaende: I den Stat, hvor Joseph Smith levede som 14 Aars Dreng, herskede megen religiøs Strid, og de forskjellige Sekter paastode hver især, at deres Lærdomme vare de rette. Tanken om, hvilken Religion der var den rette, opkom ogsaa i Drengens Bryst. Dette er meget naturligt; vi have sikkert Alle prøvet noget Lignende. Joseph Smith troede, at een af disse Religioner maatte være den rette, og da han i sin barnlige Enfoldighed læste Apostlen Jakobs Brev, hvori der staar, at hvis Nogen fattes Visdom, skal han bede til Gud, som gjerne giver til Alle og bebrejder ikke, saa gik han ud i Skoven paa et ensomt Sted, bøjede sig ned og bad i stærk Tro Gud om at vise ham den rette og sande Religion. Som han laa der paa sine Knæ, følte han med Et alle Mørkets Magter omgive sig; men han vedblev at bede, og nu aabenbarede Gud og hans Søn Jesus Kristus sig for ham. Gud pegede paa Frelseren og sagde: „Denne er min Søn, den elskelige, i hvem jeg har Velbehag, hører ham." Jesus Kristus sagde nu til Joseph, at ingen af disse Sekter vare rette eller velbehagelige for ham; men tilføjede, at dersom han (Joseph) i Fremtiden vilde leve ret, saa skulde han i Guds egen belejlige Tid blive et Redskab i Guds Haand til at gjenoprette den sande Kirke paa Jorden.

Brødre, Søstre og Venner, hvorledes kan et Menneske komme til Sandheden paa anden Maade end de ovenfor nævnte. Er det fornuftigt at tro, at vi kunne lære den at kjende paa nogen anden Maade end ved Aabenbaring, naar vi huske paa, at sand Religion ikke havde været paa Jorden i mange Hundrede Aar. Vi Sidste-Dages Hellige tro, som jeg før sagde, at den Engel, som Johannes talte om, virkelig har gjæstet vor Jord. Der er imidlertid ikke mange i Verden, som tro dette, og det er simpelthen, fordi der mangler Oprigtighed hos saadanne Folk.

Lad os ikke glemme, at Gud plejer at aabenbare sig til de Ulærde af denne Verden. Vi læse om, hvorledes han kaldte David og de gamle Profeter. Var det ikke ved at aabenbare sig enten til dem selv personligt eller ogsaa til saadanne Mænd, der stode disse Personer nær?

Det er rimeligt, at kun faa Mennesker i Begyndelsen af dette Aarhundrede havde den stærke Tro, at Gud vilde aabenbare sin Vilje til dem, hvis de i

Ydmyghed bad ham derom; men denne uskyldige Dreng havde en saadan Tro, og hans Bønner bleve besvarede. Lad os nu se, hvor meget han vandt af denne Verdens Ære, da han kom frem og fortalte, at Gud havde aabenbaret sin Vilje til ham. Han blev forfulgt og hadet, og efter faa Aars Forløb se vi en Pøbelhob, der omringede Carthagos Fængsel og dræbte ham. Havde han villet, kunde han sikkert have afværget dette; thi hvis han, da han saa Pøbelen samle sig om Fængslet, var gaaet hen til Vinduet og raabt til sine Fjender, at Alt, hvad han havde forkyndt i den forbigangne Tid, var Usandhed, saa havde de næppe dræbt ham. Men han kjendte Sandheden af sin Mission og var trofast, til Blodet flød. Han begyndte, som jeg før nævnede, sit Arbejde i Sandhedens Tjeneste, da han var ganske ung, og mange af de Profetier, som han udtalte, ere allerede gaaede i bogstavelig Opfyldelse. Derfor, mine kjære Tilhørere, forkast ikke vor Lærdom, før I have undersøgt, og husk paa, at der staar skrevet, at den, som dømmer, før han undersøger, er ikke viis.

Maa Gud lede de Oprigtige til Sandhedens Erkjendelse, og maa han styrke os, som have annammet Evangeliet, til Trofasthed, er mit Ønske og min Bøn i Jesu Navn. Amen.

Tungen.

Tungen, det lille, nyttige Lem, som dog, hvis man ikke passer paa, er i Stand til at afstedkomme Trætte, Splid, Uenighed, Had og onde Følelser, har været Gjenstand for Omtale af mange store og vise Mænd i Verden. Inspirerede Profeter, Apostler, Evangelister, Filosofer og Lærde have skrevet om dette „lille Lem" — for ikke at tale om Herrens Ord desangaaende i de ti Bud. Vi nævne nedenfor, hvad Nogle af dem sige derom:

„Vi støde an i mange Ting: dersom Nogen ikke støder an i sin Tale, er denne en fuldkommen Mand, i Stand til at holde det ganske Legeme i Tømme. Se, vi lægge Bidsler i Hestenes Munde, at de skulle adlyde os, og vi vende deres ganske Legeme. Se, ogsaa Skibene, endog de ere saa store og drives af stærke Vejr, vendes med et saare lidet Ror, hvor Styrmandens Fart vil hen. Saaledes er og Tungen et lidet Lem, men pukker storligen. Se, en liden Ild, hvor stor en Skov antænder den! Og saa Tungen er en Ild, en Verden af Uretfærdighed! Saaledes er Tungen iblandt vore Lemmer; den besmitter det ganske Legeme, og sætter Slægt efter Slægt i Brand, selv sat i Brand af Helvede. Thi al Natur, baade Dyrs og Fugles, baade Ormes og Havdyrs, tæmmes og er tæmmet af den menneskelige Natur; men Tungen kan intet Menneske tæmme, det ustyrlige Onde, fuld af dødelig Forgift. Med den velsigne vi Gud og Faderen, og med den forbande vi Menneskene, som ere gjorte efter Guds Lignelse. Af den samme Mund udgaar Velsignelse og Forbandelse. Mine Brødre! dette bør ikke saa at være." (Jak. 3, 1.—10.)

„Dersom Nogen iblandt Eder synes, at han er en Gudsdyrker, men holder ikke sin Tunge i Tømme, og bedrager sit eget Hjerte, hans Gudsdyrkelse er forfængelig." (Jak. 1, 26.)

I Mose Lov hed det: „Du skal ikke gaa om som en Bagvasker iblandt Dit Folk." (3. Mos. 19, 16.)

Apostelen Peter siger: „Den, som vil elske Livet og se gode Dage, skal stille sin Tunge fra Ondt, og sine Læber, at de ikke tale Svig.“ (1. Pet. 3, 10.)

Evangelisten Matthæus siger: „Af Hjertets Overflodighed taler Munden.“ (Matt. 12, 34.)

Vismanden Salomo har givet os mange gyldne Korn og mangt et Vink angaaende Nødvendigheden af at holde Tungen i Tømme. Han siger blandt Andet:

„I Læbers Forsyndelse er der en Snare for den Onde.“

„Sandheds Læbe bestaar altid.“

„Falske Læber ere Herren en Vederstyggelighed.“

„Den, som taler forvendt med sin Tunge, skal falde i Ulykke.“

„Tungens Blidhed er et Livsens Træ.“

„Den Onde agter paa uretfærdige Læber; Løgneren laaner Øre til den Tunge, der arbejder paa Fordærvelse.“

„Hvo, der bevarer sin Mund og sin Tunge, bevarer sin Sjæl fra Trængsel.“ (Læs ogsaa Ordspr. 6, 12.—19.)

„Der er kun ti Bud i Guds Lov,“ siger Leighton,“ „og dog indeholder to af disse Noget om Tungen (eet paa første Tavle og eet paa anden), som om den var færdig til at fornærme baade Gud og Mennesker, hvis der ikke bliver lagt noget Baand paa den.“

Pythagoras plejede at sige, at „et Saar fra Tungen er værre end Saar, der er frembragt af et Sværd; thi det sidste angriber kun Legemet, men det første Aanden — Sindet.“

Anacharis bemærkede en Gang, „at Tungen var paa samme Tid baade et Menneskes ædleste og sletteste Legemsdel; at, naar den beherskes godt, er Ingen mere nyttig, men hvis ikke, er der Ingen, der gjør mere Ondt.“

„Boerhave,“ siger Dr. Johnson, „blev aldrig vred over Sladder og Bagtalelse, ikke en Gang naar han blev nødt til at gjendrive den; thi, sagde han, det er Gnister, som ville gaa ud af sig selv, dersom Ingen blæser paa dem.“

Cato siger: „Vi kunne ikke regjere Andres onde Tunger, men et godt Liv kan hjælpe os til at foragte dem.“

„Bagtalelsen,“ siger Bacon, „kan ikke gjøre den, som er Gjenstand derfor, hverken bedre eller værre. Den kan sætte os i et falsk Lys, men vi ere de Samme. Men dette er ikke Tilfældet med Bagtaleren; hans Bagtalelse skader ham selv, men ikke den Bagtalte.“

Hieronymus siger: „Ingen synes om at fortælle en Skandalehistorie til En, som ikke gjerne vil høre den. Lær derfor at irettesætte og tæmme en bagtalende Tunge ved at vise, at Du ikke har nogen Fornøjelse af at lytte dertil.“

Det var Euripides' Regel enten at være taus eller at tale Noget, som var mere værd end Taushed.

Saaledes kunde der fremføres mange vise og forstandige Mænds Udsagn om, hvad det lille Lem, Tungen, er i Stand til at forvolde dens Ejer, i Særdeleshed i Retning af Ubehageligheder, men det Foregaaende er formentlig tilstrækkeligt til at bevæge enhver tænkende Mand og Kvinde til at vogte paa sin Tunge. Et gammelt Ord siger: „Man angrer sjælden, at man har spist for Lidt.“ Med lige saa stor Ret kunde man sige: Man angrer sjælden, at man har sagt for Lidt.

Naar det kommer an paa at se Næstens Fejl og omtale dem til Andre, kan man nævne det gamle Ordsprog:

„Ingen ser Bylten paa sin egen Ryg,“ hvilket hentyder til Fabelen om den Rejsende, som havde to Sække — den ene foran sig fyldt med Næstens Fejl, den anden bag sig med sine egne.

Den 1ste Oktober 1893.

Ved Løvfaldstid.

Sommeren med dens mange Fornøjelser og Behageligheder tager snart Flugten, Efteraaret nærmer sig, Løvet falder, og Vinteren med dens Ensformighed stunder til.

Aarstiderne, saa vel som alle Guds Velsignelser, ere os til Nytte, dersom vi ikke misbruge dem; vi skulde derfor anstrænge os til det Yderste for at drage Fordel af alt Godt, som bliver os givet.

Hvor megen Glæde vilde det ikke forskaffe os, dersom vi for Eksempel iagttoge og studerede den skjønne Natur eller gjorde Guds uendelige Skabning til Gjenstand for vore Betragtninger? Vi vilde da se, hvor nøjagtigt enhver af Herrens Love efterfølges, og det vilde være forbausende for os, dersom vi kunde fatte, hvilket Udbytte saadanne Iagttagelser ere i Stand til at bringe os; det lader sig nemlig ikke beregne, thi Guds uendelige Visdom og Kjærlighed til sine Børn give sig tilkjende, hvor som helst man vender sig. Dersom man vilde tillade sig selv at se bort fra de mange Ubehageligheder og trivielle Omstændigheder, som omringe En i denne Tilværelse, og fæste sit Blik paa Naturen — ligemeget hvilken Aarstid — samt efterleve Guds Bud efter bedste Evne, vilde man snart komme til den Slutning, at Livet med dets Omgivelser var noget helt Andet end det, man ellers ofte er tilbøjelig til at betragte det for: en uafbrudt Kjæde af Gjenvordigheder, Sorger og Besværligheder.

Den Sidste-Dages store Profet, Joseph Smith, sagde, at Ingen kan frelses i Uvidenhed. Hvor sande ere ikke disse Ord! Vi skulde derfor søge at lære alt det Gode og Forædlende, vi paa nogen Maade kunne lære, baade ved at læse gode Bøger og ved at studere Naturen i al dens Skjønhed.

Hensigten med disse Linjer er om muligt at vejlede og hjælpe de Hellige i denne Mission til at lægge Planer for, hvorledes den tilstundende Vinter med dens lange Aftener bedst skal kunne anvendes. Lader det være vor første Beslutning at gjøre saa meget Godt som muligt, baade for os selv og for vore Medmennesker — lader alle vore Bestræbelser gaa i denne Retning —; og denne Tanke, som burde besjæle enhver rettænkende Person, vil, dersom den sættes i Udførelse, bringe gode Resultater.

De Hellige burde bestemme sig til at læse nogle Kapitler i Bibelen, Mormons Bog eller Pagtens Bog — læse dem grundigt og med Bøn til Gud, at han vilde oplade deres Forstands Øjne, saa at de kunde rigtig fatte og forstaa, hvad de læse. De burde ligeledes søge at være Missionærerne, som ere i deres Midte, behjælpelige efter bedste Evne, og staa dem bi i Udførelsen af deres Kalds Pligter. Erfaring har vist, at de Hellige selv ere i Stand til at gjøre Meget for Guds Værks Fremme og Udspredelsen af Evangeliets Lys blandt deres Medmennesker, ved at give Missionærerne Anledning til at holde smaa Forsamlinger i deres Hjem og ved at indbyde deres Venner, Naboer og Bekjendte til disse Møder, hvor de kunne faa Lejlighed til at høre Eldsterne og de Hellige bære deres Vidnesbyrd

om den Glæde og Sindsro, Evangeliet har skjænket dem, og som det vil skjænke Enhver, der vil annamme det. Men fremfor Alt skulde de Helliges daglige Vandel være saaledes, som det sømmer sig Guds Folk, thi Gjerninger tale højere end Ord.

Vi vide meget godt, at de Unge iblandt Guds Folk, ligesom Andre i lignende Alder, behøve Fornøjelse og Adspredelse; derfor ville vi sige til de Ældre: Afholder dem ikke fuldstændig derfra, men vaager over dem tidlig og sent, saa at deres Adspredelse ikke leder til Yderligheder, der lade dem overskride Moralens Grænser. Vi skulde, lige saa vel i vor Leg som i vore mest alvorsfulde Betragtninger, lade Herrens Aand være vor Vejleder og lytte til dens sagte Hvisken; dersom vi gjøre dette, staa vi ikke i Fare for at overtræde Guds Bud.

Ønskeligst vilde det være, at de Unge med Alvor toge fat paa at granske Evangeliet og dets Love, thi der er i Sandhed megen mere Tilfredsstillelse heri, og det bringer et langt bedre Udbytte end noget Andet, som vi kunne foretage os. Mange ville bevidne Sandheden heraf.

De Hellige, som bo i en By, hvor en Forsamlingssal lejes, burde anstrænge sig for at gjøre Lokalet saa hyggeligt og indbydende som muligt, saa at Fremmede kunde faa et godt Indtryk, naar de besøge vore Forsamlinger.

Vi ville sige til de Hellige: Indbyder Eders Venner og Bekjendte til at komme til Forsamling, og skammer Eder ikke for at omtale, hvilken Religion I tilhøre, thi vor Lære er rig paa herlige Principper, som tiltale den oprigtige Sandhedssøger. Øver Eder i Musik og Sang, thi det er smukt at lytte til Zions-Sange, naar Harmonien er tilstede.

Der er naturligvis mange af de Hellige, som bo i Landsbyerne og som Følge deraf ikke kunne samles med hverandre saa ofte, de ønske; men de kunne alligevel udføre meget Godt, dersom de holde sig nær til Herren, efterleve Evangeliets Fordringer og altid søge en Lejlighed til at gjøre Noget for Guds Sag. Dette, at virke for Guds Sag, skulde nemlig være vor største Attraa og vor højeste Stræben.

„Stjernen."

„Skandinaviens Stjerne" begynder med dette Numer sin 43de Aargang. I de mange Aar, denne Medhjælp paa Livets Vej er udkommet, har den været til stor Velsignelse for dem, som med Eftertanke have læst den. Mange af Evangeliets herlige Sandheder ere blevne fremstillede i dens Spalter til stor Glæde, Trøst og Oplysning for de Sidste-Dages Hellige, baade i Zion og i Adspredelsen.

Vi gaa Fremtiden i Møde, men vi vide yderst Lidt om, hvad den har i Gjemme for os; formedelst den Helligaand, som er bleven beseglet paa os, vide vi imidlertid, at Herrens Hensigter ville blive udførte efter den Plan, han selv har bestemt, og vort Ønske er, at vi paa en eller anden Maade maa være behjælpelige i at fremme det store Herrens Værk, enten det sker ved Eksempel, Tro eller Gjerninger, ved Tale eller ved Udgivelsen af det skrevne Ord — ligemeget hvilket, naar vi blot kunne være i Stand til at bringe Lys, hvor Mørke og Vankundighed nu raade.

Vort inderligste Ønske er, at „Stjernen" i Fremtiden maa vedblive at være en velkommen Gjæst i Manges Hjem, ligesom tidligere. Vor Opgave skal være at meddele „Stjernen"s Læsere det, som kan være af Interesse for dem — det, som vedrører Guds Værks Fremgang i hele Verden, men i Særdeleshed i Skandinavien, samt ved Guds Aands Bistand at fremstille Evangeliets sande, rene og uforfalskede Lærdomme, saaledes som de ere blevne aabenbarede baade i den forbigangne og i den senere Tid.

Det vilde være ønskeligt, om de Hellige efter bedste Evne vilde bistaa os i denne vor Gjerning. Der findes Tusinder i Bjergenes Dale, som ved at læse „Stjernen" have lært at elske Gud og hans Værk. Disse burde ikke forglemme at være os behjælpelige med fremdeles at opsøge de Oprigtige af Hjertet og bringe dem Kundskab om Guds Frelsningsplan.

Det vilde glæde os, hvis enhver af „Stjernen"s Abonnenter vilde betragte sig selv som en Missionær i dens Interesse og virke for Subskriptionslistens Forøgelse, saa at Bladets Udbredelse maatte blive endnu større og dets Indflydelse stærkere saa vel blandt de Hellige som blandt dem, der ikke ere af vor Tro. Dette kunde man med rolig Samvittighed befatte sig med, eftersom ingen Beskyldning for økonomiske Motiver kan rejses mod Nogen, der virker for „Stjernen."

Maa Gud velsigne os Alle i vore Bestræbelser for at gjøre det, som er Godt.

Ankomst af Missionærer.

Ældste James A. Hansen fra Newton, Utah, ankom via Liverpool til Kjøbenhavn den 18de September. Velkommen, Broder!

Afløsning.

Følgende Brødre løses fra deres Missionsvirksomhed i Skandinavien med Tilladelse til at rejse hjem:

Ældste A. M. Israelsen fra at præsidere over Christiania Konference;

Ældsterne A. M. Nielsen og John A. Andersen fra at arbejde i Christiania Konference;

Ældste John Anderson fra at arbejde i Stockholm Konference;

Ældste James Nielsen jun. fra at arbejde i Aalborg Konference;

Ældste Christian Hansen løses paa Grund af daarligt Helbred fra at arbejde i Aalborg Konference.

Vi nedbede Herrens Velsignelse over disse vore Brødre, som med Flid og Nidkjærhed have virket for Sandhedens Udspredelse i disse Lande. Maa de uskadte naa deres Bestemmelsessted og finde deres Kjære i Zion blandt de Levende og Trofaste!

Beskikkelse.

Ældste H. J. Christiansen beskikkes til at præsidere over Christiania Konference;

Ældste James A. Hansen beskikkes til at arbejde i Christiania Konference under nævnte Konferences Præsidents Bestyrelse.

Afløsning og Beskikkelse.

Ældste Hans P. Jorgensen løses fra at arbejde i Kjøbenhavns Konference og beskikkes til at arbejde i Aarhus Konference under denne Konferences Præsidents Bestyrelse.

C. A. Carlquist,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Korrespondance.

Trondhjem, den 13de Septbr. 1893.

Præsident C. A. Carlquist.
Kjære Broder!

De synes naturligvis, at det har varet noget længe, inden jeg har ladet høre fra mig, men jeg haaber, at De vil undskylde mig, om jeg endogsaa kommer i den ellevte Time.

Som De ved, var jeg beskikket til at præsidere over Trondhjems Gren, hvilken Stilling medfører et ikke lidet Ansvar, men jeg føler det altid som min Pligt at gjøre mit Bedste, i hvilken som helst Stilling Herrens Tjenere kalde mig til at arbejde; og jeg maa tilstaa, at jeg har været velsignet, siden jeg kom hertil.

Denne Gren indbefatter store Landstrækninger, saa Frelserens Ord, at Høsten er stor, men Arbejderne faa, passe godt her. Her er Plads for mange flere Missionærer, navnlig om Sommeren, thi om Vinteren er det næsten umuligt at rejse ude i Dalstrøgene.

Hvad Grenens Stilling angaar, kan jeg sige, at den er fremadskridende, om end ikke med Hurtighed, saa dog med smaa og sikre Skridt; jeg haaber, dersom jeg er her en Tid, at kunne se nogen Frugt af vort Arbejde. Vi avertere vore Møder i Avisen omtrent hver Uge; nogle Fremmede besøge vore Forsamlinger, og Nogle undersøge vor Lære.

Jeg har, siden jeg kom hertil, besøgt Christiansund; denne By har 10,000 Indbyggere. Under mit Ophold der var jeg ikke rask, saa jeg maatte indskrænke mig til nogle enkelte Besøg.

Min Medhjælper, Ældste P. C. Rasmussen, har besøgt Namsos, en Ladeplads paa 1500 Indbyggere, som ligger cirka 250 engelske Mile Nord for Trondhjem, men paa Grund af Difteritis kunde ingen offenlige Møder afholdes der. I Trondhjem have vi i Sommerens Løb indlemmet 2 i Kirken, og vi haabe i den nærmeste Fremtid at kunne indlemme Flere.

Hils Alle i Nr. 14 fra Broder Rasmussen og mig, og modtag selv en venlig Hilsen fra os. Maa Herren velsigne Dem i Deres høje og ansvarsfulde Kald ønskes af

Deres Broder og Medarbejder
i Evangeliet
Peter Nielsen.

Drammen, den 22de Septbr. 1893.

Præsident C. A. Carlquist.
Kjære Broder!

Først vil jeg bede Dem undskylde, at jeg ikke har skrevet før. Dernæst glæder det mig at kunne sige, at mit Helbred er ganske godt, og jeg føler mig glad og tilfreds i Evangeliet, ja, bedre end nogensinde før. Lige siden jeg annammede det, har jeg vidst, at

det er Sandhed, men nu ved jeg det endnu bedre, og derfor er jeg villig til med Glæde at arbejde for dette Værks Fremme, saa godt som mine Kræfter og Evner tillade. Jeg ser nok, at Skyerne undertiden ere lidt mørke for mig, hvad de vel ogsaa uden Tvivl ere for Resten af Brødrene, der ere paa Mission, og tillige for de Hellige i Almindelighed; men lige efter den mørkeste Time kommer den lyse Dag. Af Herrens eget Ord fremgaar det, at han vil have et prøvet Folk, derfor bør vi bede om Kraft til at udholde Prøverne og kjæmpe mandigt mod det Onde, saa at vi kunne vinde Sejr og arve Livsens Krone, som vi tragte efter.

Jeg glæder mig ved at kunne sige, at Herrens Værk har haft god Fremgang i denne Gren; ikke saa faa gode, oprigtige Sjæle have annammet Sandheden og begyndt at vandre paa den Vej, som fører til evigt Liv og Frelse.

Vore Forsamlinger ere i Reglen godt besøgte, og ikke faa Fremmede ere Tilhørere. Vi have et smukt Lokale at samles i, og vi holde regelmæssig Forsamling to Gange om Ugen, undertiden tre. Vi have ogsaa et Sangkor, som ledes af Broder Anton Olsen; dette bidrager meget til at gjøre vore Møder interessante.

Vi have ogsaa en Hjælpeforening, som afholder Forsamling en Gang hver anden Uge; disse Møder ere ikke talrigt besøgte, fordi mange af Søstrene have meget vanskeligt ved at komme fra Hjemmet, men de fleste af dem indsende deres Skjærv; jeg ønsker at sige, at Søstrene have gjort meget Godt her; ja, de have paa flere Maader været behjælpelige med at fremme Missionen paa dette Sted. Vore Distriktslærere have ogsaa efter bedste Evne søgt at udføre deres Pligter. Herren har storligen velsignet mig i mit Arbejde, og han skal have Æren for, hvad jeg har udført, thi han er den, som har givet mig Kraft til at staa trofast.

Jeg har arbejdet alene her det meste af Tiden, men fra den 12te August til den 14de September havde jeg Besøg af Broder H. J. Christiansen i Egenskab af omrejsende Ældste; han tilbragte nævnte Tid her i Drammens Gren, og vi havde en behagelig Tid sammen.

Modtag til Slutning min bedste Hilsen; hils Brødrene paa Kontoret fra mig. Maa Herren velsigne Eder Alle.

Deres Broder og Medarbejder
A. Johansen.

Konferencen i Malmø.

Konferencen aabnedes i de Sidste-Dages Helliges Forsamlingslokale, Villa Qvarnsgatan Nr. 3 & 3 a., Malmø, Lørdag den 15de, Aften Kl. 8, og fortsattes Søndag den 16de September 1893 i et stort Lokale i „Hotel Stockholm," hvor der afholdtes tre Forsamlinger: Kl. 11 Form., Kl. 2 og Kl. 7 Efterm.

Følgende Missionærer fra Zion vare tilstede: Missionspræsident C. A. Carlquist; Ældste Charles J. Wahlquist fra Missionskontoret; Adam Petersen, Præsident over Kjøbenhavns Konference; P. T. Rundquist, Præsident over Malmø Konference, samt Ældsterne som virke i Malmø Konference: George W. Johnson, P. Jonson, Nils Monson, Ludvig S. Hansen, Levi Pehrson, J.

W. Dehlin, Nils Sandberg og Nils Mattson.

Efterat Præsident Rundquist ved Mødet, som afholdtes Lørdag Aften, havde budt de Forsamlede Velkommen, afgave Grensforstanderne deres Rapporter.

Eldsterne Levi Pehrson, Nils Sandberg, J. W. Dehlin og Nils Mattson udtalte derefter i Korthed deres Følelser, og Missionspræsident Carlquist talte sluttelig til Forsamlingen.

Ved Mødet Søndag Form. afgav Konferencepræsident P. T. Rundquist Rapport over Skaane Konference, som bestaar af 219 Medlemmer. I Konferencen er der 8 Eldster, 9 Præster 8 Lærere og 5 Diakoner. Siden den sidst afholdte Konference ere 20 døbte, 3 udelukte, 19 emigrerede og 1 død; ukjendt Opholdssted 5; 44 betale Tiende, og der er 98 Abonnenter paa „Stjernen." 4 Forsamlingslokaler lejes i Konferencen. I Malmø Gren er der en Søndagsskole, som tæller 30 Elever, og en Unge Mænds gjensidig Uddannelsesforening med et Medlemsantal af 27.

Resten af Tiden benyttedes af Eldsterne Levi Pehrson, J. W. Dehlin og P. Jønson, hvilke Alle omtalte Evangeliets Sandheder.

Ved Mødet Søndag Eftermiddag talte Eldste Nils Monson, hvorefter Kirkens Autoriteter i Zion bleve foreslaaede til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner. Det blev endvidere foreslaaet paa lignende Maade at opholde Anthon H. Lund som Præsident over den europæiske Mission; C. A. Carlquist som Præsident over den skandinaviske Mission med Charles L. Olsen og Charles J. Wahlquist som Medhjælpere i Udgivelsen af det trykte Ord; P. T. Rundquist som Præsident over Skaane Konference og som Forstander for Malmø Gren; G. W. Johnson som Forstander for Lunds Gren; Ludvig S. Hansen som Forstander for Helsingborgs Gren med J. W. Dehlin som Medhjælper; Nils Monson som Forstander for Christianstad Gren med Levi Pehrson og Nils Sandberg som Medhjælpere; Peter Jønson som Forstander for Karlskrona Gren med Nils Mattson som Medhjælper. Alle Forslag bleve enstemmig vedtagne.

Eldsterne Adam Petersen og Charles J. Wahlquist talte derpaa til Forsamlingen.

Ved Mødet Søndag Aften talte Konferencepræsident P. T. Rundquist om Kristi Lære og Levnet som passende Mønstre til Efterlignelse for alle Mennesker. Derefter talte Missionspræsident C. A. Carlquist om flere af Evangeliets Principper og opfordrede dem, som ikke forstode vor Lære, til at undersøge den.

Efter nogle Slutningsbemærkninger af Konferencepræsident P. T. Rundquist hævedes Konferencen til ubestemt Tid.

Mandag Formiddag afholdtes et Præstedømsmøde, hvor alle Brødrene udtalte deres Følelser, og mange gode Raad og Lærdomme bleve givne. En god Aand herskede under hele Konferencen, og baade Hellige og Fremmede syntes at være under dens Indflydelse.

Joh. O. Malmstrøm,
Skriver.

Tankesprog.

Vil Du Gave give, giv en Tilgift til;
Giv kun Haanden med, naar Du give vil.

Tabernaklets Sangkor ved Verdensudstillingen.

250 Medlemmer af Tabenaklets Sangkor under Ledelse af Professor Evan Stephens hjemkom til Salt Lake City den 13de September efter at have deltaget i den store Kappestrid paa Sangens Omraade ved Verdensudstillingen i Chicago.

Der var ved Udstillingen udstedt 2 Præmier for Korsang, den første paa 5000 Dollars til det bedste af de konkurrerende Kor og den anden paa 1000 Dollars til det næstbedste Kor. Fire Sangkor deltoge i Konkurrencen og sang i følgende Orden: »Cymrodorion« Choral Society«, »Salt Lake City Tabernacle Choir«, »Scranton Choral Union« og »Western Reserve«.

Anden Præmie — 1000 Dollars og Guldmedalje for Dirigenten — blev tilkjendt Tabernakelkoret, medens første Præmie tilkjendtes »Scranton Choral Union« fra Pennsylvanien. Dommerne vare d'Hrr. Dr. John Gower fra Denver, John Thomas fra London og L. Tomlius fra Chicago; disse tilkjendegav, at der manglede kun et halvt „Point" — vistnok en meget liden Ubetydelighed — i, at Tabernakelkoret havde vundet første Præmie. Naar dertil tages i Betragtning, at det vindende Kor maatte forsyne sig med hvervede Sangere fra Europa, medens Tabernakelkoret mødte udelukkende med de Kræfter, det havde bragt med sig fra Utah — Sangkorets Medlemmer —, have disse i Sandhed Aarsag til at glæde sig over den Sejr, de vandt.

I Chicago var der Mange, som spurgte om det i Virkeligheden var muligt, at Mormonerne havde et saadant Sangkor, og hvorledes de vare komne i Besiddelse af en saadan Kultur.

Den amerikanske Presse har i den senere Tid sagt Meget til Gunst for Mormonerne, og deres Deltagelse i denne Verdenskonkurrence har i Særdeleshed vakt stor Interesse, saa mangfoldige Artikler ere blevne skrevne desangaaende, hvilke vi dog af Mangel paa Plads for Nærværende ikke se os i Stand til at gjengive. Vi ville kun nævne een: „Chicago Tribune" skrev, kort før „Utah Dag" fejredes ved Verdensudstillingen: „Tiden for Utahdagen paa Verdensudstillingen er forandret fra 24de Juli til 9de September. Dagen højtideligholdes da til Minde om de Helliges Ankomst til Salt Lake Bassinet. 250 Stemmer af det store Tabernakelkor ville deltage i Højtideligheden. Det er meget betegnende, et de Misforstaaelser, der ledte til de Sidste Dages Helliges Uddrivelse fra de Forenede Stater til det (den Gang) mexikanske Territorium, fandt Sted i Illinois. Dengang vendte deres Ansigt mod Vesten i Taarer, Sorg og Mismod. Men ulig Jøderne, der ved Babylons Floder sang deres sørgelige Omkvæd: „Hvordan kunne vi i et fremmed Land synge om Zion?" have de Sidste-Dages Hellige opbygget Zion. De komme nu tilbage til Illinois og synge Halleluja. Dette er ikke nogen Lignelse, men en sand og solid Virkelighed; thi eet af de valgte Numre paa Programmet er virkelig et Hallelujakor. Nogle af dem der uddreves fra Nauvoo for næsten 50 Aar siden, komme ogsaa med.

Verden maa betragte denne Tildragelse som en højst besynderlig Hændelse i Historien og dens Skjæbne, der undertiden bestemmer vor Vej; men for dem, der deltage, vil det have en endnu

dybere Mening; for dem er det et nyt Vidnesbyrd om Sandheden af deres Religion, Ægtheden af deres Profeter og en fuld Forvisning om Profetiernes Opfyldelse; og Chicago vil betragte det med forunderlige Øjne."

Blandinger.

„Giffardgeværet," skriver „Morgenposten," „er Navnet paa et nyt Mordvaaben, opfunden af Franskmanden Giffard, og som blandt Sagkyndige har vakt stor Opsigt. Det bestaar af en ni engelske Tommer lang Pibe, som, naar den aabnes, ikke fremviser noget usædvanligt, som Øjet kan opdage, Øret høre, Næsen lugte eller Fingrene føle. Og dog kan denne lille Tingest i sig bære omstyrtende Egenskaber. Hvis Opfindelsen holder, hvad den lover, kommer den til at afskaffe Krudtet og gjøre Nutidens stolteste Krigsvaaben til gammelt Jernskrab. Staalpiben lades med Kulsyre i flydende Form. Det er samme Gasart, som vi udaande fra vore Lunger, kun med den Forskjel, at den i sin flydende Form optager et forsvindende Rum, og at den, naar den igjen gaar over i Gasform, udvikler en uhørt Kraft. Kulsyrevædsken er anbragt i en Beholder af Staal saaledes, at naar man trykker paa Hanen, flyder der ind i Geværpiben en Draabe Kulsyre, som gaar over til Gasform og øjeblikkelig udslynger Kuglen, hvis Begyndelseshastighed kan modereres efter Ønske, kun ved at vride paa en i dette Øjemed anbragt Skrue. Trykket fordeler sig jevnt og forøges, saa længe Kuglen er i Piben. Eksplosionen sker ikke paa een Gang, som Forholdet er med almindeligt Krudt. Her forekommer ingen Røg, intet Knald, ingen Lugt og ingen Varme. En svag Susen, som naar Kulsyren forsigtig slippes ud af en Seltserflaske, er den eneste Lyd, der antyder, at en Kugle farer ud af Piben med en saa stor Hastighed, at den slaas flad mod en Skive paa 1200 Meters Afstand. Ingen Fare er forbundet med Anvendelsen af Geværet. Varme og Fugtighed have Intet at betyde. Og Gassen er saa billig, at 300 Skud kun koste omtrent — 10 Øre. En berømt amerikansk Destillationsfabrik har paa de nordamerikanske Forenede Staters Regjerings Vegne kjøbt Patentet for 2½ Millioner Kroner. Den franske Regjering gjør omfattende Forsøg paa at anvende Giffards Opfindelse i Kanoner af enhver Kaliber."

I Bisknpitz, en lille By i Kroatien, har Politiet opsporet en Forbryderbande, der ernærede sig mindre hæderligt ved at lemlæste Smaabørn, som derpaa bleve sendte ud at tigge i de store Byer, hvor deres Legemsfejl opvakte Offenlighedens Medlidenhed. Tre af Forbryderne sidde arresterede, og i deres Hjem har man fundet forskjellige Instrumenter, med hvilke de mishandlede deres ulykkelige Ofre.

Dødsfald.

Hannah Jenson, født i Hogestorp, Malmø Län, Sverige, den 10de Januar 1859, afgik ved Døden i St. Charles, Idaho, den 17de Juli 1893.

Den Afdøde efterlader sig Mand, fire Børn, tre Børnebørn og mange Venner.

Erik Johan Petterson, født i Fernabo, Wermland, Sverige, den 16de Marts 1832, afgik ved Døden i Salt Lake City den 31te Juli 1893.

Han annammede Evangeliet i 1866 og har altid siden været et trofast Medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige; han døde som saadan og udviste stor Taalmodighed under sin langvarige Sygdom og haarde Lidelser.

Bergitte Andersen, f. Christensen, født paa Høgsted Mark, Vreilev Sogn, Hjørring Amt, Vendsyssel, Danmark, den 6te Marts 1818, afgik ved Døden i Moroni, Sanpete County, Utah, den 1ste August 1893 af Alderdomssvaghed efter 2 Maaneders Sygeleje.

Den Afdøde annammede Evangeliet i 1853 og emigrerede til Utah i 1854. Hun var til det Sidste en trofast Sidste-Dages Hellig og døde i Haabet om en herlig Opstandelse.

Annette Jørgensen, f. Johansen, født paa Hedemarken, Norge, den 30te Januar 1828, afgik ved Døden i Manti, Sanpete County, Utah, den 3dje August 1893 efter en langvarig og smertefuld Sygdom.

Afdøde annammede Evangeliet i 1856 og kom til Utah i 1884. Hun døde i fuld Tro paa Evangeliet.

Martin Larsen, født i Skivorp, Sverige, den 15de Juli 1822, afgik ved Døden i Bear River City, Box Elder County, Utah, den 5te August 1893.

Han var een af de Første, som annammede Evangeliet i Skaane, og døde som en trofast Sidste-Dages Hellig.

Thora Maria Kathinka Knudsen, f. Tønners, født i Odense, Danmark, den 31te August 1856, afgik ved Døden i Salt Lake City, Utah, den 27de Aug. 1893.

Afdøde annammede Evangeliet i 1887 og emigrerede til Utah i 1890. Hun efterlader sig Mand og 4 smaa Børn, som savne hende og begræde Tabet af en trofast Hustru og en kjærlig Moder.

Et Vink.

Een Ting er at skrive Vers,
Et Andet er at digte.
Let kommer Fødderne paa tvers
For den, som har det høje Sigte.

Laur. Brunn.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. A. Carlquist, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).